

Beste lezers,

Inmiddels zijn we alweer twee weken in Kenia. De temperatuur ligt hier overdag tussen de 25 en 30 graden, en 's nachts koelt het af naar pakweg 20 graden. We hebben een paar buien meegemaakt (dan gaat het ook erg hard) maar dat stopt dan weer na een kwartier. Op het Service Center van Kidscare zijn wij uiterst vriendelijk ontvangen. Veel van de medewerkers kennen we nog van twee jaar geleden. De staf is blij met de aandacht en inspanningen die wij hier verrichten. We overnachten in een slaapkamer van twee bij drie meter waarin een groot bed staat en een armetierig kastje met twee planken van 40 cm diep en 60 cm breed. Voor een toilet- en douchebezoek moeten we tien meter lopen. De watertemperatuur is ongeveer 20 graden. Het went wel. We eten altijd buiten op het terras, ook lekker om 's avonds te zitten (flink onder de DEET). De zes scholen van KidsCare, waar

speciaal onderwijs gegeven wordt, hebben we de afgelopen weken een bezoek gebracht.

Joke let vooral op de manier waarop les gegeven wordt, en ik kijk naar de staat van onderhoud. Het is fijn om te constateren dat de kwaliteit van het onderwijs de afgelopen twee jaar duidelijk is verbeterd. Het onderhoud van de scholen heeft daarentegen wel een opfrisbeurt nodig. Het is een uitdaging om daar de ouders ook voor een gedeelte verantwoordelijk voor te maken. Ik (Henk) ben ook bij drie families op bezoek geweest die de afgelopen drie jaar hebben meegedraaid met een KidsCare home-care programma. De

resultaten zijn wisselend. Er zijn gezinnen waarbij er weinig veranderd is, maar bij anderen is het leven toch echt verbeterd. Doelen van het home-care programma zijn o.a. dat de kinderen naar school gaan, dat er een keuken beschikbaar is naast het huis (dus niet in de woon-, slaapkamer), dat er een toilet

jongens en meisjes gescheiden slapen, dat het gezin een bron van inkomsten heeft. Eén van de gezinnen had er echt niets van gebakken. Man en vrouw zijn zonder werk en tijdens het gesprek zaten ze erbij als zoutzakken. Het dak

van het huis was gemaakt van palmboom-bladeren (niet ongebruikelijk in Afrika, maar golfplaten zijn solider) maar er zat een gat in van zeker vier vierkante meter. De rook van de keuken kan natuurlijk wel makkelijk weg maar toch... Ik werd er depressief van. Ik vergeet er dan nog bij te vertellen dat ze een paar honderd meter moeten lopen om aan water te komen.

Op de scholen is het leuk om hartelijk begroet te worden door leerlingen die mij (Joke) nog kennen van twee jaar geleden. Er zijn nu voldoende docenten, dat is fantastisch. Nu kan de kwaliteit van het onderwijs omhoog. Het is nog lang geen maatwerk, er wordt vooral klassikaal les gegeven, waarbij de kinderen de voorgezegde zin drie of vier keer nazeggen. Als er later in schriften wordt gewerkt, is dat wel aangepast aan hun mogelijkheden. De kinderen zitten veel te wachten, tot de leraar de opdracht in hun schrift heeft getekend, of als ze klaar zijn met inkleuren bijvoorbeeld. Er was voldoende materiaal aanwezig waarmee ze zelf aan de slag kunnen, zoals puzzels en bouwblokken. Gedeeltelijk is dat verdwenen of versleten. Daar ga ik mee aan de slag.

In een klas waar ik vrijdag was, kunnen slechts 4 van de 11 kids praten, vrijdag waren er daarvan maar 2 aanwezig. Rustige klas dus, maar lastig lesgeven als er weinig reactie komt. Zingen was niet jufs sterkste kant, meezingen was er nauwelijks bij. Hoe blijf je dan enthousiast zingen?

Eten is een belangrijk onderdeel van de schooldag: porrich (maispap) en later rijst en bruine bonen. Daar wordt flink van gegeten!

Het is nu weekend. We hebben het grote terras voor onszelf. Vorige week zijn we naar de kerk geweest, een beleving van drie uur, maar deze zondag hebben we lekker een wandeling in de omgeving gemaakt.

Hartelijke groeten van Joke en Henk

